

ლიტერატურული გაზეთი

№16 (368) 30 აგვისტო - 12 სექტემბერი 2024

ბამოლის ორ კვირაში ერთხელ, პარასკეობით

ფასი 80 თეთრი

ვახტანგ ჯავახიძე

„სოსო, შექველო!“

1950 წელს ქუთაისის ვაჟთა პირველი სკოლის მეთერთმეტეკლასელი უკვე მეორედ მიმინვიეს თბილისის პიონერთა და მოსწავლეთა სასახლეში — ქალბატონ ქეთევან ანანიასვილის სტუდიაში. წავიკითხე ლექსები. შეკრებას ესწრებოდა იოსებ გრიშაშვილი. მეორე დღეს რეგიონიდან ჩამოსული რამდენიმე მოსწავლე ხარფუხში ვენვიეთ პოეტს და ფოტოებიც გადავიღეთ. ორი ფოტოსურათი შემომრჩა. ერთში მასპინძლის გვერდით ვდგავარ, მეორეში მასპინძელი ცალკედ დგას მარცხნივ, მარჯვნივ კი — მისი სტუმრები.

იმ დროს იოსებ გრიშაშვილი რუსთაველის პროსპექტზე ცხოვრობდა და იქაც ვესტუმრეთ. ბატონმა სოსომ მითხრა — გაზეთ „ინდუსტრიული ქუთაისის“ რედაქტორი ვალერიან ლალიაშვილი ჩემი მეგობარი და წერილი დამიწერა:

— ვალერიან, გთხოვ, ამ ახალგაზრდა პოეტს ყურადღება მიაქციო. აქ ძალიან მოგვეწონა. იმედი, რამდენიმე ლექსს დაუბეჭდავ. შენი ი. გრიშაშვილი. 1950. 16/XI.

მალე გაზეთში ჩემი ლექსი დაიბეჭდა. ცხრა წლის შემდეგ უკვე გამომცემლობა „საბჭოთა საქართველოს“ რედაქტორად ვირიცხებოდი, როდესაც იოსებ გრიშაშვილის „რჩეული“ გადმომცეს სარედაქტოროდ. ეს ერთტომეული 1959 წელს დაიბეჭდა.

— ჩემს კარგ რედაქტორს, პოეტ ვახტანგ ჯავახიძეს ავტორისაგან, 1959 წ. 23 აპრილი. ჩემი დაბადების თარიღი.

პირველ საავტორო ეგზემპლარს იმდღევანდელი თვე და რიცხვი კი არ მიუწერა, არამედ — როგორც თვითონ მითხრა — თავისი დაბადების თარიღი.

II

ზაალ სამადაშვილი

„ჩაის სახლის“ მთხრობელი

ის ამბავი როგორ იყო?

ჰო, ისა, ორმოციოდე წლის კაცი რომ შემოდიოდა „ჩაის სახლში“, კვირაში ერთხელ, ერთსა და იმავე დღეს, ოთხშაბათს თუ ხუთშაბათს, ერთსა და იმავე საათზე, შებინდებისას, ლამპიონები რომ ინთებოდა სამი ქუჩის გადაკვეთაზე, მაშინ...

ჩაის რომ აიღებდა, შაქრის რამდენიმე ნატეხს რომ დაილაგებდა ლამბაქზე და იქ რომ ჯდებოდა, დარბაზის იმ კუთხეში, იმ მაგიდასთან და იმ სკამზე, რომელსაც ყველა მის ადგილს ეძახდა.

ზამთარი რომ იდგა, დათოვლილი რომ იყო უნივერსიტეტის ბაღი, მისი ნაძვები და ძელსკამები, იქ ყოფნის და რაზეც გინდა ფილოსოფოსობის მოყვარულ სტუდენტებს დახურული სივრცისთვის რომ შეეფარებინათ თავი, ორსართულიანი შენობის მეორე სართულისთვის, რომლის ტიხრებიანი ვიტრინიდან ვარაზისხვევის ზედა მხარე მოჩანდა და სადაც ისეთი სითბო და სინათლე სუფევდა, როგორც ერთი მაგარი მწერლის მიერ აღწერილ კაფეში...

კვირაში ერთხელ მომსვლელ კაცს დიდხანს რომ არ უწევდა მარტო ჯდომა. ორი-სამი ყლუპი ჩაის მოსმას და შაქრის ერთი ნატეხის გაკვნივას რომ ასწრებდა მანამდე, სანამ თავზე წამოადგებოდნენ, მის მაგიდას შემოუსხდებოდნენ ნაცნობი, მაგრამ მიუპატიჟებელი სტუმრები, მათ უკანაც რომ მოკალათდებოდნენ დარბაზის სხვადასხვა კუთხეებიდან თავთავიანთი სკამებით წამოსული გოგო-ბიჭები. ხან ათნი რომ გროვდებოდნენ, ხან ათზე მეტნი. მოხერხებულად რომ მოკალათდებოდნენ მის ირგვლივ, ყველას თვალთახედვის არეში რომ მოექცეოდა კაცი, მაშინ რომ მიმართავდა ერთერთი, იქნებ გვიტხრათ, ამჯერად სად იყავით, ეს კვირა სად გაატარეთო...

III

ნინი ელიაშვილი

* * *

შენი გაზაფხული მიყვარს გაზაფხულზე ჩიტების მომრავლება და როდესაც შევეჩვევი დანაკარგს ისე აღარ მომიწოდებია ისე არ დამჭირდები მაგრამ ახლა ნეტავ შენთან დიდხანს მალაპარაკა

განა რამე მნიშვნელოვანს ან ჭკვიანურს გეტყობდი რამეს განა წაგახმარდი სურვილად ან იმედად მინდა ასე ლაპარაკში მიგაცილო მეტრომდე და მხოლოდ კარგს და მხოლოდ კარგს ცუდს რა მათქმევიწებდა

მაგრამ ახლა შენ არ მისმენ მინდობილხარ ქარის ხმას აღარც მოგენატრები და ანუ არც მომეკრობი აღარცერთი ალუბალი ჩემს გაზაფხულს არ ისხამს დამრჩა ძველი წერილები და ქურთუკი მეგობრის

ნიშნად რომ მე ვარსებობდი ნიშნად რომ შენ გჯეროდა გზად რომელსაც გამუდმებით ჩემგან სხვაგან მიყავდი ნეტავ ხელში ყვავილების თაიგული მჭეროდა მეტყვა როგორ მჭირდებოდი მეტყვა როგორ მიყვარდი

IV

დავით ქართველიშვილი

ცვლადი

თავისუფალი თემა
ბუსუსას

ალეგორია პირველი
ეჭუ
1

საკუთარ თავზე ყოველთვის მესამე პირში წერს და არც ეს მოთხრობაა გამონაკლისი.

საქმეს უკვე კარგად გამოცდილი მეთოდით იწყებს. უპირველესად, მოთხრობისათვის, მისი აზრით, ყველაზე მისაღებ დროსა და შესაფერის სივრცეს ირჩევს.

კონკისტადორების მიერ ჯერ კიდევ ფეხდაუდგმელი მინა, თუმცა კონკისტადორების გამოჩენამდე არც ისე ბევრი, დაახლოებით ორი ათეული მოკლე თავილა რჩება.

2

რა თქმა უნდა, ამ ბუნებრივ-გეოგრაფიულ კომპლექსს ან, ერთი სიტყვით, ტერიტორიას კონკისტადორების გამოჩენამდე ადგილობრივები სულ სხვა სახელით მოიხსენიებდნენ, თუმცა ამ დასახელების დაზუსტება არა თუ ოდნავ, არამედ სრულიად უმნიშვნელოა თავად მოთხრობისთვის, რადგან ის არა ისტორიულ, არამედ მხოლოდ და მხოლოდ ავტობიოგრაფიულ მოთხრობას წერს.

VI-VIII

ზაზა ბიბილაშვილი

ირაქოდაჯ

— ვერ გავაჩერებ... მაგრამ შემიძლია, უკან დავაბრუნო, — მითხრა და ხინკალს ნახევარი ხინკალი მოაკბიჩა.

— კარგი, დააბრუნე, — დავყაბულდი.

პირის ცმაცუნის განაგრძო, თუმცა არაფერი უთქვამს.

ისევ მე დავილაპარაკე:

— ენურბაად, იგრაკ.

მან ხინკლის ნარჩენი პირთან მიიტანა, გაამთელა, თეფშზე დადო და თქვა:

— ონურბაავად ნაკუ, აილძიმეშ მარგამ... ბერეჩავაგ რევ.

შეთხელეული სუფრა თანდათან შეივსო. ისე, რომ ამ ყველაფრის წასაღებად მიმტანს რამდენჯერმე მოსვლა მოუხდა. მაგიდა სულ რომ დაცარიელდა, ოციოდე წუთს კიდევ ვისხედით და ვბლუყუნებდით. მერე ისევ მიმტანი მოვიდა კალმით და პატარა ბლოკნოტით. ბლოკნოტის ერთ ფურცელზე შეკვეთა ეწერა და ვიდრე ჩვენ რომელიმე კერძის სახელს უკუღმა ამოვთქვამდით, ის მას ფურცლიდან გულმოდგინედ შლიდა...

VIII-IX

ნინი ელიაშვილი

ვინც მე ვერ მიცნო ყველა მოკვდება
ვინც ვერ შეიცნო ჩემში მესია
სულ გზა მერჩინა გზის დამოკლებას
თანამგზავრები ალბათ მესვრიან

რომ გაიგებენ როგორ ვწვლავდი
იმ ჯოჯოხეთს და იმ აღარაფერს
მათ რა იციან რომ დაწერამდე
ერთ სიტყვასაც კი ვერ ვუღალატე

და ჩემში სულიც მაშინ ადიდა
როდესაც სული უნდა გათავდეს
რომ ველარასდროს მკითხავ მარტიდან
რომ ველარასდროს გეტყვი ზამთრამდე

თვალეებს დავხუჭავ გადამიფრენს ფრთები ლითონის
რომ დავინყებინ და ტკივილის თეთრი კაცი ვარ
ზაფხულის ღამის კლანჭებშიც კი მშვიდად ვითოვებ
თოვლისფერი ფრთები დამცვივა

შენთვის მინდოდა ყველაფერი ათი ამდენი
ვერ დაიტიოს რაც მოგეცეს დიდმა მინდორმა
ჩემი დაცემის გაცრეცილი განთიადებიც
შენთვის მინდოდა

თვალეებს გავახელ გადამიფრენენ მურის მტრედეები
დაფიქრებისთვის საკმარისზე მეტი დრო გქონდა
და შენ იცოდი ჩემი მლაშე გულისწყვეტებით
შენთვის მომქონდა

მე რა გამეგო ვინ მტერია ვინ ნათესავი
არ დაიჯეროს მომატყუა ვინმე არიფმა
შენც რომ გამცემენ კარგად ვიცი პილატესავით
ხელეებს დაიბან

ვიქეცი წამლები ვერცხლისფერ ფირფიტებად
გულიდან სუყველა იმედი მიფრინდება
სხვა კი არაფერი
ასე ვარ დღესდღეობით
რომ რაც ჩვენ გვიყვარდა სულ იმას ესეოდნენ
და სულ ის უნდოდათ სულ იმას გვართმევდნენ
და საუბედუროდ ვიყავით მართლები

უცებ შეწყდა ჩემი გრძელი მარხვა
გასატანი გამაქვს მუდამ რქებით
ისე მოწყენილი ვარ რომ ახლა
მარტო კოკას ველაპარაკები

თუ სუსტსა და დამარცხებულს მნახავ
არ გაბედო ჩემი რამით შეველა
ისე მარტოსული ვარ რომ ახლა
ერთი კოკა მირჩენია ყველას

თითქოს უცებ მომეხსენება დარდი
თითქოს უნდა გადაგორდეს ლოდი
ჩემი სევდის მოზიარე დენდი
შთაბეჭდავი პოეტი და ლოთი

თავი მოგვაქვს თითქოს სხვისთვის ვზრდიდეთ
იმ სიხარულს ისევე ჩვენ რომ მოგვკლავს
დამიკრეფდა რუსთაველზე ტიტებს
შეგვხვდებოდით მე ტიტებს და კოკას

მენატრებოდა აღდგომა და წმინდა გიორგი
ღამის სოფელში მოსიერნე თეთრი მეცხვარე
მთელი ცხოვრება ახლა გული უნდა მტკიოდეს
რომ ცხოვრებაში არაფერი მე არ შევცვალე

ხელში ჩამადნა სანთლის ანწყო სანთლის წარსული
ჩემს ოცნებებშიც მეტი წილი ნამდვილს ეკავა
სულ მეხსომება ის ვარდები თეთრი ასული
უცებ თავზარს რომ დამატეხდა დაურეკავად

რადგან გაცვეთილ მაგრამ მაინც ცვლად გზას მივყვები
და ჩემ მხარდამხარ მოფრინავენ მკვდარი ჩიტები
რომ მე მჭირდები ზუსტად ისე როგორც სიტყვები
რომლებსაც ვეძებ რომ აგისხნა როგორ მჭირდები

ვერცერთ სიხარულს ვეზიარე ვერცერთ ბრალდებას
ვერ ვენდე თუმცა დამნაშავეს მუდამ ვეძებდი
ხან მეგობარიც ისე გულმოდგინედ ბრმავდება
ველარ იხსენებთ რას ეძებდით ერთად ვერცერთი

სახეზე ქარი ნაიფარე წყლით სავსე პეშვი
იქნებ ეგ ქვეები წარბებზემით რამით გაყარო
რომ არაფერი აღარ დარჩა ცდის გარდა შენში
და ვილაც შენში ეძებს სამყაროს

ვინც ნატვრა მიწას მიაბარა ახლა გულით ვცნობ
ვინც სახლი ცეცხლში გახვეული ისე დატოვა
არც გაუხედავს ვცდილობ დარდი არ გავუღვიძო
ისეც მარტოა

ვინ მთავარ სიტყვას მიაკვლია და ვინ ღალატებს
ამ უთვალავი უსარგებლო სიტყვის ამარა
ვინ სასწაული სანამ სხვებიც დაინახავდნენ
ხარბად დამალა

ყველა რაღაცით მართალია ყველას ექნება
ერთი იმედი ერთი ნატვრა ერთი ღალატი
რა აზრი ქონდა ამ არჩევანს რა ჩემ ფეხებად
მინდოდა თუკი სხვა არჩევანს დამიმალავდი

შენ ამირჩიე არაფერი არ მემართება
რადგან ცხოვრებას მე ვუყურებ როგორც მაგალითს
იქ იყვნენ ჩემზე ძლიერები ჩემზე მართლები
არავინ იყო ჩემზე მაგარი

მზე გიცინის ზოგჯერ დაღლილ ყელზე
მოხვედი და დარდი მომიყევ
ჩვენ ვითვლიდით წყალთან ოქროს თევზებს
ოცნებებმა რომ გამოიყვს

ვარსკვლავებად მომანათებ თვალეებს
და იჯერებ ყველა ნათელ აბსურდს
შენი გულის მდნარი სისუფთავე
სანთლად მიმდევს მუდამ შენგან წასულს

ზოგჯერ ისე შემომჭიდებ ხელეებს
ვხვდები ვერსად ველარ გაგეცქევი
რაც შენც იცი როგორ არ მალეულებს
შენთან ვრჩები ჩემი ფოთოლცვენით

ჩემი ყველა ორმოთი და საკნით
გიყურებ და ყველა მკვდარ წესს ვხევი
ორი რამ მსურს მუდამ იყო აქვე
„და ცისფერი უბორკილო დღე“

კეთილი ვიყავ ვერ განვალე
სათანადოდ და საიმედოდ
სუყველგან სადაც შეგასწარი
იქნებ მზის შუქი გაიმეტო

სადაც მე გაჯობე ჭკუითაც
სადაც ფინიშთან მიგასწარი
იმ დამარცხებას თუ იტან
გამარჯვებასაც მიგასწავლი

მერე ცხოვრება დალაგდება
მერე გაცვდება ნატვრები
გპირდები რძისფერ ქალაქებთან
რომ აღარასდროს დავთვრები

რომ მე გაგახსენო მომავალი
რომ მე დამალა წარსულმა
რომ წარსულიდან მომავალი
ისევე წარსულში წასულა

რატომ არასოდეს გაცალე
რატომ არასოდეს გავჩერდი
გასახსენებელი არც არი
გზა არც მახსენდება არცერთი

მიყურებს ჩემი ძალი მართალი
ჩემ მიმართ ყველა ბრძენზე დამნდობი
ერთი მეორის თავშესაფარი
ერთნაირივე უტყვი მადლობით
ერთ ნერტილს ვუშვერთ ორნი მთელი დღე
და ერთნაირად კედლებს ვანყდებით
ჩვენ სულ სხვა კარში უნდა შევიდეთ
სუყველა ცდება ჩვენ თუ არ ვცდებით
ვცდილობ ხანმოკლე მაგრამ მზიანი
ყოფნა ვისწავლო მისგან ჩიტების
სიყვარულითაც ვგავართ ერთმანეთს
მე ვუცდი უფრო თავაზიანად
ვინ მეტყვის როგორ არა ვჭირდები
რა საჭიროა ვიცი ღმერთმანი
გადამიდგება შიში ცხრათავა
რომელთან ვიყო უფრო შემტევი
სალამოვდება და ცუდადა ვარ
და წინ მიმიძღვის თეთრი სეტერი

ქვეყნად ვინ აღარ მომიცილა
ქვეყნად ვინ აღარ მოვიცილე
ჩემს ხუმრობებზე რომ იცინა
მე ჩემს ტკივილზე რომ ვიცინე

ქვეყნად რა აღარ დამაბრალეს
ქვეყნად რას აღარ ვიბრალედი
მახსოვს ჩუმად რომ გამაპარე
სადიდებლად რომ მიბარებდნენ

ქვეყნად ვინ რას არ მიშავებდა
გულში ვიკლავდი შემცბარ ლოდინს
დავიმახსოვრე შიშთან ერთად
ყოველ დღით რომ მზეც ამოდის

ქვეყნად ვინ აღარ დამიკიდა
ქვეყნად ვინ აღარ დავიკიდე
ჩემი სახლი რომ გაიყიდა
მეც მასთან ერთად გაიყიდე

ქვეყნად ვინ აღარ გამახარა
ქვეყნად ვინ აღარ გავახარე
რად არ მეწვევი ამაღამ რად
მოდი და მიწა დამაყარე

უკვე იმდენი ვიცინებ
ახლა ვინმე თუ შემისახლებს
მის ოცნებაში მიმოხებით
მოუსვენარი ჩემი ძალით

როგორც შემდგარი ახალგაზრდა
ვიჯგომები და ვიღიმები
სინამდვილეში აღარსად ვარ
და ახლობლები მიხირობენ

მიყურებ მხდალს და მიწიანს
ყოფას რომ ლექსებს ვანწავ
წარსული არ დამიწვია
მომავალს რატომ დავწვავ
დასრულდა ის რაც დასრულდა
მაინც ჯიუტად ვვარცხნი
რჩება ნაღველი და სუფრა
სამყოფი ერთი კაცის
ვუმზერ ნაკედლარს ნაჭერალს
სულ ერთი კითხვა დამრჩა
რაც ჩანს ის რატომ არ მჯერა
რად მჯერა ის რაც არ ჩანს

კოკა არჩვადე

ჩაი ნისლი

ერთი შენ და ერთი ც მე. ასე გავა ყველა დღე. შენ შეუკრავ ნისლებს თავს, ყველა დღე ხომ წინას გავეს. სველი ხის იდგება სუნე, ჩიტი ხისქვეშ გაყურსული გამოგხედავს შუშის თვალით და შენს თვალში ცოტა წყალი გაგაჩუმებს.

ერთი შენ და ერთი ც მე. სახლის წინ გაქვს დიდი ტყე. შეხვალ, შეხვალ, ვერსად ნახვალ, ვერ გაიგებ რამეს ახალს, ვერც ვერაფერს ვერ ისწავლი, ცოდნით უკვე მოინამლე, თავის იცი ფასი-გროში, ცოტა ხორცის, ცოტა დროში გამომწყვდეულის.

ერთი შენ და ერთი ც მე. ათწლეული, წელი, თვე, გავა, როგორც სამი წამი, როგორც — 1, 2, 3, როგორც მწვანე ფერი ფოთლის, ფოთლებს კიდევ ვინა მოთვლის. გიჭერს მინა ფეხზე ფესვებს. ხვალ ნახვალ ან იქნებ დღესვე, ეგეც არ იცი.

იყო დრო, ნორჩი მერქვა სიმღერით

იყო დრო, ნორჩი მერქვა, სიმღერით სიყვარულს ნიავს არ ვაკარებდი, ყველა გზისპირზე ყვავილებს ვკრეფდი, გულით შოშიებს დავატარებდი. და გაქრა, თითქოს სულ არ ყოფილა, ვერც შევამჩნიე, ისე დავბერდი.

დღე გაფრინდება ფერად ჩიტოვით და სხვა დღეებში აიბურდება, რომელთა შორის შორი და მწველი რომ ვმალოთ უნდა, როგორც ქურდებმა, დღეები გულში ღრმად მყავს დაბმული და ვუშვებ, როცა ყოფა რთულდება.

მე ყოველ დღით ვბრუნდები უკან სიზმრის ფერადი სამკაულებით და ჩემს თვალში ჩუმად ფეთქავენ აღარმომხდარი სასწაულები, და ცხადის ენით უფასურდება, სიზმარი ქრება პირში უღლებით.

გასაგებია, მაგრამ ასევე არის სანყენი სიმართლე მტკნარი: რომ ასე მოხდა, ასე აეწყო და მე მყავს ცოლი და შენ გყავს ქმარი, და უნდა ეზიდოთ ორივემ ჩვენი არათანაბრად მოჭრილი ჯვარი.

გასაგებია, მაგრამ მე მჯერა, რომ ვინც გვიყვარდა, ჩვენ გვიყვარს მუდამ, რომ ყველა დროში ერთად ყოფნისგან კეთდება ჩვენი ცხოვრების გუნდა, და ზოგჯერ, ჩემთვის მოულოდნელად, შენი სხეულის სურნელი მგუდავს.

ორპირში იატაკზე

საკურორტო ქალაქის ქუჩებში ცოლთან ერთად ვსეირნობდი და სითბოში ჩამოსულ რუსებს დავცინოდი, მათ შთაბეჭდილებებს.

ორპირში დავსხედით, დრო რომ დაგვეშალა, გაფითრებულები და ხელებიც არ გვემორჩილებოდა; არათუ დრო, არათუ საქართველოს ფოსტა, არათუ მანძილები მეგობრების გულეზამდე, არათუ ცის მოძრაობა ჰუდადაცმულ თავებზე. თითქმის არაფერი.

საკურორტო ქალაქის ქუჩებში ცოლთან ერთად ვსეირნობდი და სითბოში ჩამოსულ რუსებს დავცინოდი, მათ შთაბეჭდილებებს.

გამქრალი ნივთიერი საბუთის გარეშე, ტოპონიმიკის და ფლორისტიკის აღკვეთით, სივრცის მაგივრად მხოლოდ დროში დარჩენილი, ოფიციალურად მისასვლელის გარეშე დატოვა ბილიკები ვარსკვლავებს შორის და საკუთარი თავი მზესავით.

საკურორტო ქალაქის ქუჩებში ცოლთან ერთად ვსეირნობდი და სითბოში ჩამოსულ რუსებს დავცინოდი, მათ შთაბეჭდილებებს. მბრუნავი სამყაროს უძრავ წერტილში.

როგორც ძველ წიგნში გამხმარ ყვავილს, საკუთარ ხელებს ვუყურებდით ორპირში, იატაკზე. პირობითი იყო ყველაფერი, ერთად ყოფნის გარდა და ჟანგბადი, დრო, დავინყებულ ბილიკები ტყიდან მინდვრისკენ.

ერთი, ორი, სამი.

ვემუოდე ლექსებს ცივი გზების პირზე, ორპირში გაჩერებულ დროის, კაიფში გადახსნილი გულის სისტემა სისხლძარღვების რთული ყვებოდეს გადახვენილ გმირზე, ისმოდეს წამის ისრის ნანა და კვლავმეხვედრის სიმარტივეს ნანატრს პლანი დააკვდეს, თუ არ დაახანა.

მივადგე მშვიდად სამუდამო მხარეს, ორპირში შეყოვნებულ სივრცის გადაღმა, სადაც უკვე ბევრი მიცდის, გაფუფურჩქნი გადაქანცულ თვალებს, როგორც ძველ წიგნში გამხმარ ყვავილს.

საკურორტო ქალაქის ქუჩებში ცოლთან ერთად ვსეირნობდი და სითბოში ჩამოსულ რუსებს დავცინოდი, მათ შთაბეჭდილებებს.

იატაკზე განვისწავლეთ დრო. გაგვახსენდა მთანმინდაზე, პალმის ქვეშ, როგორ ენებებოდა ერთმანეთს წლები თაფლიანი თითებივით, ასალოკად გამზადებული, დისოციატივების ნამცეცები ფოსტის ქვითარზე და სუსტი წარმოდგენა თანმიმდევრობის მკაცრ ჰარმონიაზე.

საკურორტო ქალაქის ქუჩებში საკუთარ შთაბეჭდილებებს დავცინოდი.

ის ლაპარაკობდა ცოლზე და მეგობრებზე, ყველაზე ძვირფას ადამიანებზე ჩემთან. ორპირში ხსნიდა დექსტრომეტროფანი სხვა კავშირებს. კატები არიან ადამიანები და არიან ძაღლები. ჩვენი ძაღლობა ვიგულისხმე, იგულისხმებოდა, იყო ნაგულისხმევი.

საკურორტო ქალაქის ქუჩებში ცოლთან ერთად ვსეირნობდი და სითბოში ჩამოსულ რუსებს დავცინოდი, მათ შთაბეჭდილებებს, როდესაც მთელი ძალით ჯებირს ვხიე ფეხი და სიცილი აგვიტყდა.

დროის დათვლილი მარცვლები, შუშის პატარა ბურთულები, დაგვეყარა თესლები გასული რეკვიემის, გაგორდნენ და ქორო მხოლოდ ემზადებოდა. და ჩვენი ძაღლობა იყო ნაგულისხმევი.

ორპირში. იატაკზე.

ტკივილის ცრემლები ვცლაპე გაცივებულმა. იმიტომ, რომ მე ვიყავი ძალი ძვლის გარეშე, იმიტომ, რომ მე ვიყავი უპატრონო ძალი ვაგზლის მოედანთან, საბჭოთა გასტრონომებთან, მეგობრის ორპირ ოთახში, მოწყენილ სიზმრებში და ყველგან.

ერთი, ორი, სამი.

ვემუოდე ლექსებს ცივი გზების პირზე, ორპირში გაჩერებულ დროის, კაიფში გადახსნილი გულის, სისტემა სისხლძარღვების რთული, ყვებოდეს გადახვენილ გმირზე. ისმოდეს წამის ისრის ნანა და კვლავმეხვედრის სიმარტივეს ნანატრს პლანი დააკვდეს, თუ არ დაახანა. მივადგე მშვიდად სამუდამო მხარეს ორპირში შეყოვნებულ სივრცის გადაღმა, სადაც უკვე ბევრი მიცდის, გაფუფურჩქნი გადაქანცულ თვალებს, როგორც ძველ წიგნში გამხმარ ყვავილს. ამენ.

დასაწყისი პირველ გვერდზე

3

ინტერნეტში მალევე პოულობს: მის მიერვე შერჩეულ სივრცესა და დროში გავრცელებული მამაკაცის სახელებს და მოძიებული სახელებიდან ირჩევს — ეტუს. მისი, შეიძლება სულაც მოჩვენებითი, კეთილმოვანი და მოქნილი ჟღერადობის გამო. და სახელსა და დროსა და სივრცეს საიმედოდ ამოფარებული, იმ, ნამდვილი, ამბის ჩანერას იწყებს, რომელიც თავად მას გადახდა თავს. ერთადერთი რაც ამ წუთსა ზუსტად იცის, ის არის, რომ მოთხრობის სტილი იქნება ჰერმეტიული.

4

ეტუ ძირითადად კეთილ და ტკბილ სიზმრებს ხედავს, მაგრამ უკვე რამდენიმე წელია, რაც ეტუ სიზმარშივე ხვდება, რომ სიზმარშია და ეს განცდა თუ ცოდნა მას მისივე კეთილი და ტკბილი სიზმრებით ტკბობის განცდას უნელებს და უკრთობს. ამჯერადაც ასეა: ეტუ შორეული, იდუმალი მთის წვერზე დგას და ამომავალ მზეს ელაპარაკება. ეტუ უკვე ხვდება, რომ სიზმარშია და ცოტაც და გაიღვიძებს, მაგრამ მოუხედავად ამისა ამომავალ მზესთან საუბარს მაინც განაგრძობს. რაც უფრო მეტად ახლოვდება გამოღვიძება, მით უფრო შორეული ხდება მზე. ეტუმ გადმოცემით იცის, რომ მზე ცის თანატოლია.

5

გამოღვიძებული ეტუ დგება, ქობიდან ზმორებით გადის და ცას უმზერს. მისი სიზმრისაგან განსხვავებით ცხადში მზეს ჯერ კიდევ სძინავს, თუმცა ეტუს გამოცდილება კარნახობს, რომ მზე სულ მალე გაიღვიძებს და ცაც ფერს იცვლის. ირგვლივ ყველაფერი თავის ადგილზეა, ზუსტად ისე, როგორც დაძინების წინ დატოვა ეტუმ: მინა, წყალი, ცა.

6

ეტუს შიშებში ურევია ასეთი შიშიც: ერთხელ ეტუ გაიღვიძებს და აღარაფერი იქნება ისე, როგორც მან დატოვა დაძინებისას. მინა წყლის ადგილს დაიკავებს, წყალი — მინის, ხოლო მზე — ერთხელ და სამუდამოდ გაუჩინარდება ცაში, მაგრამ ჯერჯერობით ეს შიში მხოლოდ ეტუს თავში არსებობს. ეტუ წყალთან მიდის. წყალი მშვიდია. ეტუ წყალში წელამდე შედის და ცას უყურებს. ხედავს: მზე თანდათან იღვიძებს.

7

ეტუს თემის კანონის მიხედვით ოჯახში დაბადებული პირველი ვაჟი აუცილებლად მამის საქმის გამგრძელებელი უნდა გახდეს. ეტუ მამის მსგავსად მონადირეა. მომავალი ხელობის შესწავლა ეტუმ მცირე ასაკიდან დაიწყო. ეტუს მამა თემში ყველაზე განთქმული მონადირე იყო.

8

წყლიდან ამოსული ეტუ შიშველ ზურგზე ახალგაზღვიებული მზის ჯერ ისევ გაუმთბარ სხივებს გრძნობს და შორეულ წარსულში მამისგან გაგონილი სიტყვები ჩაესმის მამასავე ხმით: „მზე მონადირის მთავარი მასწავლებელია, დაუკვირდ რომეო შეუცდომლად ესვრის ის საკუთარ სხივებს მინასა და წყალს და ისწავლე სიზუსტე მზისგან...“ სახლში მიბრუნებულ ეტუს წარმოსახული ცოლ-შვილი გაღვიძებული ხვდება. ცოტაც და: ბიჭი გაიზრდება, ხორცის ჭამას დაიწყებს და ეტუს მუშაობის სულ ცოტა გაორმაგება დაჭირდება. ეტუ თვალს უსწორებს მომავალს, მალევე აცილებს და იმავე თვალთ წარმოსახულ ცოლს ანიშნებს, რომ ის მორიგ ნადირობაზე მიდის. წესისამებრ, ეტუ ნადირობის წინ მშვიდია. ეტუს თემის კანონის მიხედვით თემის ნებისმიერი დაუოჯახებელი წევრი ჯერ წარმოსახვაში ოჯახდება.

9

ეტუ სანადიროდ ყოველ მზის გაღვიძებაზე დადის.

ეტუ ნადირობს ყოველთვის მარტო, სხვა მონადირეებისაგან განცალკევებულად. საქმისადმი ასეთი მიდგომა როგორც თავად საქმე ეტუმ მამისგან ისწავლა. ეტუმ იცის, რომ თუ მინა მინის ადგილზე დარჩება და წყალი — წყლის და მზე სამუდამოდ არ დაიკარგება ცაში, აუცილებლად დადგება დღე, როდესაც მას თემის კანონის მიხედვით საკუთარი წარმოსახული ვაჟის სანადიროდ წაყვანა და მისი მონადირედ გამოზრდა მოუწევს. თემი ეტუს სწორედ ამის შემდეგ დააოჯახებს ცხადში და მას წარმოსახვაში განვლილი გზის გაგლა უკვე ცხადში მოუწევს თუ ვაჟი შეეძინება, თუ არა, მაშინ საქმეს ეტუს მომავალი ცოლი მიხედავს, რომელიც ამჟამად წარმოსახულ ქმართან და ასულთან ერთად ცხოვრობს.

ეტუ არასდროს შედის ტყის სიღრმეში. გული მიუწევს, თვალისკენ გაურბის ტყისკენ, მაგრამ ტყის სიღრმისაკენ განუღულ გულს ეტუ გონების ძალით ყოველთვის საგულეში აბრუნებს, ხოლო თვალს — საბუდეში. ეტუს გაუხედაობის მიზეზი მამაა. ეტუს მამა სწორედ ტყის სიღრმეში ნადირობისაგან გაიტაცეს ტყის სულელებმა. ეტუს თემში გავრცელებული რწმენის მიხედვით ყველა ადამიანი არ არის მოკვდავი: რჩეულებს ტყეებში და წყლებში დასახლებული სულელები იტაცებენ და უკვდავებად აქცევენ.

10

მამა ამბობდა და ეს ნათქვამიც მამის ხმით ჩაესმის ეტუს: „არსებობს სიზმრები, რომლებსაც ერთხელ ნახავ და მერე სამუდამოდ დაემშვიდობები და არსებობს სიზმრები, რომლებსაც არ გეშვებია ან შენ ვერ ეშვები მათ.“ ეტუს სიზმრების საცავში, რომელიც ალბათ მისი თავის რომელიღაც კუნჭულში არის განთავსებული, ორი ასეთი სიზმარი არსებობს: პირველ სიზმარში ეტუ იმ წარმოსახვით ბიჭს ეძებს უმედეგოდ, რომელიც მამამ დაოჯახებამდე წარმოსახვაში გაზარდა. მეორე სიზმარში კი (სწორედ ეს სიზმარი ეისიზრდა ეტუს დღეს) ის შორეული, იდუმალი მთის წვერზე დგას და მზეს ელაპარაკება.

11

ტყის სულელებსა და წყლის სულელებს შორის არის ერთი, რომ ვერ უარყოფ ისეთი, განსხვავება: წყლის სულელები, მართალია, იშვიათად, მაგრამ მაინც აბრუნებენ გატაცებულ ადამიანებს, ტყის სულელები — არასდროს. წყლის სულელების მიერ იშვიათად მინისტვის მობრუნებული ადამიანები, რა თქმა უნდა, უკვე მკვდრები არიან, ამიტომ თემში წყლის სულელები უფრო სასტიკებად და დაუნდობლებად ითვლებიან ტყისაზე, რადგან მათ შეუძლიათ ადამიანი დროებით აქციონ უკვდავად, შემდეგ უკან მოაბრუნონ, უკვე მკვდარი. დროებითი უკვდავება ეტუს თემში ყველაზე უმაღლესი სასჯელია. ამის გამო ეტუს თემში მეთევზეობა მონადირეობაზე უმაღურ და სახიფათო ხელობად ითვლება.

12

ხანდახან, იშვიათი უიღბლო ნადირობის შემდეგ ეტუ ხელცარიელი მიუყვება გზას შინისაკენ. ხელცარიელ ეტუს სახლში დაბრუნება არ სურს, რადგან იქ ბუნებით კეთილი და ცხადის მუდამ მადლიერი წარმოსახული ცოლი ელოდება, ვისაც ხელცარიელმა ეტუმ თვალბეჭდი უნდა შეხედოს და იქ დაუმსახურებელი სიკეთე და მადლიერება დაინახოს. ეტუ გზაზე თანდათან ივიწყებს მარცხს და ფიქრს მიმართულებას უცვლის და ფიქრობს: როგორ ძალიან გაუმართლა, რომ ასეთი კეთილი და ცხადის მადლიერი წარმოსახული ცოლი ჰყავს, და მერე რა, თუ დღეს მხოლოდ სიცარიელის მონადირება შეძლო ეტუმ, მზის ხელახალი გაღვიძებას.

15

ეტუ არ ჩქარობს ნადირობის დაწყებას. მინაზე წვება და თვალბეჭახელი საკუთარი ბავშვობის გახსენებას იწყებს. ეტუს თემში მინაზე განოლა და ბავშვობის თვალბეჭახელი გახსენება დასვენების ყველაზე ბუნებრივ და სასარგებლო წარმოსახვად ითვლება, ხოლო იგივე მდგომარეობაში მაგრამ თვალბეჭახული ყოფნა სრულ განმარტობად. ეტუს თემის კანონის მიხედვით სრული განმარტობა მძიმე სენია და ასეთი ადამიანი სასწრაფოდ საჭიროებს შველას. ეტუ წევს მინაზე, ცას უყურებს და იხსენებს მშობლებს: აი, დედა დგას ხესთან და მინას უყურებს, მამა იმავე ხის ქვეშ ზის და ხის ტოტისგან თლის ისარს. ეტუს დედა, მამისგან განსხვავებით, ძლიერ შორეულად ახსოვს: დედა დგას ხესთან და მინას უყურებს, დედა დგას წყალში და ცას უყურებს, დედა წევს და არავის უყურებს რადგან თვალელები მძიმედ დახუჭული აქვს. ეტუს თავზე სხვა მონადირე ადგება. სხვა მონადირე რწმუნდება, რომ ეტუ თვალბეჭახელია და არა თვალბეჭახული და გზას აგრძელებს.

16

არსებული ორი სახის უკვდავებიდან მამას მეორე სურდა. თემში სჯერათ, რომ ორი სახის უკვდავება არსებობს: თემის მოგონებებში დარჩენა და წყლისა და ტყის სულელების მიერ ნაბოძები უკვდავება. ეტუ ვარაუდობს, რომ უკვდავება, რომელიც სხვების მოგონებებში შემორჩენას გულისხმობს, მამას მიზანი სულაც არ უნდა ყოფილიყო. მამას ისედაც არ აკლდა აღიარება თემში, მას ყველა ერთხმად სწორუპოვარ მონადირედ ცნობდა და რასაკვირველია ამის გამო მან ცხადად იცოდა, რომ მისი სახელი ბუნებრივად შემორჩებოდა თემის მეხსიერებას.

17

მამის უკვდავად ქცევამდე ერთი მზის გაღვიძებულა რჩებოდა... ეტუმ ეს არ იცოდა... მოგონებებში ნასულ ეტუს უცხო ხმები ესმის. თავიდან ეტუ ფიქრობს, რომ ეს ხმები მოგონებების ხმებია. მაგრამ — არა. მამა და პატარა ეტუ ქრებიან. ეტუ უკვე ფეხზეა წამომდგარი და გრძნობს, რომ შიშის უხილავ და ძლიერ ხელს მისი მარჯვენა ხელი უჭირავს და ტყისკენ ექაჩება.

18

ხმები სულ უფრო და უფრო ახლოვდება. ეტუ შიშს უბრძოლველად ნებდება და ტყის სიღრმისაკენ ჯერ სწრაფი ნაბიჯით მიიწევს, შემდეგ კი უკანმოუხედავად გარბის და უნებურად არღვევს აქამდე დაურღვეველ საზღვარს მასა და ტყეს შორის. ბოლოს დადლილი ეტუ სადაც ტყეში ჩერდება, მინაზე წვება და თვალელებს ხუჭავს. შველას ითხოვს.

ალეგორია მეორე ნაწილი, არ ნაწილი

1

წერას წყვეტს. კაიუტაში ბრუნდება და წამშივე ხვდება — სიზმარშია, რადგან კაიუტაში სიზმრის ორ უტყუარ ნიშანს ხედავს: პატარა ბიჭსა და მოხუც კაცს. ძველი სიზმრებიდან იცის, რომ ორივე თავადაა, სხვადასხვა ასაკში.

14

ეტუს, მამამისისაგან განსხვავებით, არასდროს, ერთი თვალის დახუჭვის გან-

თამარ ჟღერტი

მზენი
სიმღერა

მზე მირჩევნია შენს თავს, მზე.
მზე შენზე მეტად მიყვარს.
სხვას აღარც გადრი — ყველგან მძღვეს
შენი სულ ერთი სიტყვა.

მუდამ ამო შოთოვად მსდევ,
ირგვლივ ყველაფერს ჩრდილავ.
მეთქმევიანები ლოცვამდე
ყოველ საღამოს, დილას.

მზელა მახსენებს: რაც შუქს მძენს,
მათობს და ისე ბრწყინავს, —
შენ ვერ იქნები. ჩემი მწე
ის ხდება, როცა ბრწყინავს

გადავიქცევი — იმედს ვზელ
სურვილის ტალახისგან,
შესაბრალისად ვირევე გეზს,
ნავს მიმსხვრევს ტალღას მიხლა.

როცა სიკვდილის სუნი მცემს,
მინდა ჩავემხო მინას, —
მზე მოდის, გულზე მკოცნის მზე,
მშველის, ჭრილობებს მიწვავს.

მზე არასოდეს იცვლის ზნეს,
ჩადის — ბრუნდება, გინდაც
ძალიან დაუგვიანდეს,
ლოდინი მუდამ ღირს და

თუ ისიც დასდევს ლამაზებს,
გულს განა შენებრ მიკლავს,
ყინვასავით რომ დამაზრე,
თავს ყიამეთში მიკრავს.

მზე მირჩევნია, მოკლედ, მზე! —
ამოდის, ხელში მიყვანს.
ესაა, ლექსებს ვერა მწერს.
მაგრამ რა უჭირს. მი-ყვარს!

თვითკმარობა

ასე იცის — არ უნდისხარ,
როცა მოსვლას ევედრები.
მხოლოდ მერეო,
როცა უკვე ბედს ეგუები,
როცა ლოგიკას გამოძებნი
და მანკიერ სიხარულს
უანგბადივით ყლაპავს დაუნყებ
ხარბად, ანგარიშმიუცემლად
(მძიმე სულსუთვის შეტევისგან
თავდახსნილი ასთმიანივით,
რომელსაც იმ წამს
დაბინძურებულ ჰაერსა და
ოზონის შრის გათხელებაზე
სიტყვას ვერავინ ჩამოუგდებს),
როცა გულს ჩუმად აპატიებ,
და მკაფიოდ იგრძნობ, თურმე
რა ასატანი ყოფილა ყოფა,
მაშინ მოვაო.

როგორც შენზე ყურებამდე შეყვარებული,
ერთბაშად ხელში აგიტაცებს,
და შემლიღვით, ან პირიქით, გრაციოზულად,
ნელა წაგიყვანს სარეცლისკენ,
სადაც მთელი ეს დრო გიცდისო.

და იქო თურმე, ყველა მკლავსო,
რომელიც კი მოგნატრებია,
ერთად შემოგხვევს,
ყველა იმ სიტყვას ჩაგჩურჩულებს,
მოსასმენად გულს რომ იჭამდი,
ერთიანად დაგკოცნისო
ყველა იმ ბაგით, ოდესმე რომ მოგდომებია,
შენი რჩეული ქიმერების ყველა ასოთი
ერთდროულად შემოგეგზნება,

ხოლო ეს შენი ვნების ბორცვა,
კვნესა, ცახცახი,
თუ ვინმემ ნახა,
აგონია ეგონებათო.

ასე იცის,
მაშინ არ კვდები,
როცა გინდა,
მერე — იცოცხლე!

მერე, მერე...
მაგრამ კი ღირსო, იმ მერესთვის დალოდება,
ნამდვილად ღირსო.
შენს ყველა ერთგულ საყვარელთან
თუ უფარგის მეტრფეებთან განცდილსაც სჯაბნის,
თურმე ისეთი სიყვარული სცოდნიაო
საკუთარ თავს
უკანასკნელ ამოსუნთქვამდე.

ასეაო — თუკი სიზმრის ანგელოზებს დაეჯერებათ.

სიბილას სწავლება ახალგაზრდა ქალისთვის
Meden agan

ცრემლით შენი ბალიში
დიდხანს უნდა ალტო,
სანამ იმას მოინევე,
რასაც ასე ელტვი.

შენი თავის აღერსში
უნდა გაინაფო,
სანამ გვერდით მონოლილ
მას დაეწაფები.

მოვა. ფანჯრით მომზირალს
მკლავზე გადაგინვენს,
საზარდულით მოგზიდავს,
ბაგეს გირწევს, გირწევს...

იმას უნდა აცალო,
იმან უკეთ იცის, —
ქარვა მტევნით ჩაცალო
თუ უბეში იცე.

უტყვად უნდა მიენდო,
სიზმრად ხედავ ვითომ,

მხოლოდ ნახად მიედო,
დანარჩენი — თვითონ.

როცა ტანზე მოგიხვევს,
იგრძნობ შეგების ოხვრას,
არ წამოგცდეს — „მომიხველ,
კიდევ როდის მოხვალ?“

თორემ მერე ბალიში
რაც არ უნდა ალტო,
ველარ ნახავ ბალებში
მოხელმწიფე ლტოლვილს.

*meden agan — ბერძნ. „არაფერი ზედმეტი“ — წარწერა დელფოსის აპოლონის ტაძრის კარიბჭეზე.

მელიას კული

როცა მიყვარხარ — ყველას ვყოფნი,
ყველას თავისად ვეჩვენები,
მაშინ გამომდის ყველას ტკობა,
თუ შენ მიყვარხარ.

ამ სიყვარულს თუ ავიკრძალავ —
ალარავინ მეტევა გულში.
მსაყვედურობენ,
მატირიან —
„რამ შეგაძულა ჩვენი თავი“.

მე ვიუარებ, სიტყვას ბანზე ავაგდებ ხოლმე,
მერე ვწვები დასაძინებლად
და თავს ნებას ვრთავ,

იმათ გამო. ჩემთვის კი არა.
იმათ სიმშვიდეს სჭირდება,
რომ ისევე მიყვარდე.

„მე ამ საქმეში უბრალო ვარ“.

„აზვარი თუნდა ხისაო“

ნა, ორთავ მუხლზე ამბორს გცემ, —
არ შედრკეს შავარდნისაო.
ნუმც უსასოოდ ავბორგდე
შენი ტყვედ ჩავარდნითაო.

ლაშქარს მოლევედ უვნები,
მზე გედგეს უნაგირსაო,
მტერი შეგეკრას ხუნდებით,
გყონ ოქრომკედის ღირსადაო.

მო, ორთავ ნებზე გემთხვევი,
ნანნავს დაგაშლი ღანჯზეო,
ტანს ვახად შემოგხვევი,
ბაგით უბეზე დაგწვდეო.
გული რკინისა გიცემდე, —
მაინც ცომივით დავზელო,
ენით ჯინჭველებს გისევედ,
მკერდით დაგაძნე ღანჯზეო,
თვალნი ქორებულ მხედველნი
მიგალულინი მკლავზეო.

იყვის სალალოზო

უბრალოდ ასე მოგვწონს —
ერთ სურვილს ჩავისახავთ
და ვაცდით, მოგვართვას
ის, რასაც მოველით.
თორემ ქალის გული
მთლიანად შავი ზღვაა,
და არა მისი რომელიღაც მორევი.

ხარფუხის პლუზი

რა ძალა აქვს ამისთანა შენს სახელს —
გავიგონებ, გული ამომიჯდება.
მინდა, ყველას გასაგებად შევძახხო,

მაგრამ იქნებ უნებურად შევლახხო
და ვინ იცის, ძვირადაც დამიჯდება,
შემიტყობენ — რაღა დალევს დამძრახველს.

გითქვამს, ყინვა დაზრობსო ნაზ ძახველს,
სიცივეში ვერაფერი იზრდება.
შენ არ იცი, რა ძალა აქვს შენს სახელს!

გავიგონებ — გეგონება მზეს ვახებ
უბეს, ისეთ სიმზურვალეს იძლევა.
რა იქნება, ერთხელ იმ დროს შენც მნახხო,

ვინძლო გზნების სიღრმისათვის შემაქო!
აფსუს ყანას ჩემს მკერდში რომ იძნება,
ხელს სხვა, შენ თუ არ გალენავ, ვერ ახლებს!

სულ შენი ვარ, მაგრამ როგორ გავამხელ, შენით მიხვდე და ეს მიტხრა, იქნება — მართებულად დავაბრალებ მაგ სახელს თუ სხვაც ყველა ასე გამახლებდა?

კოეზია

არაფერია არსიყვარულზე უფრო მყარი და საიმედო: ცეცხლი იმას არ ეკარება, ქარიშხალი ვერ აცამტვერებს, წყლიდან მუდამ მშრალი ამოდის, მინა ფეხქვეშ არ ეცლება, უდრეკი და აღერილია; სულ იქ რჩება, სადაც იყო და როგორც იყო.

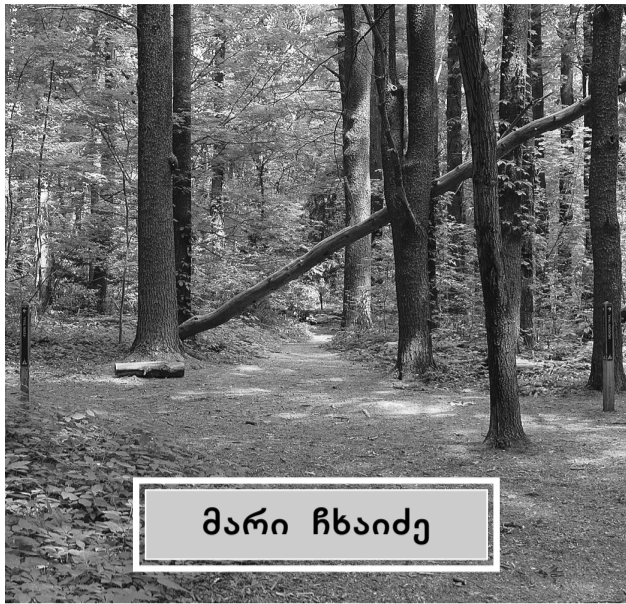
მხრებგაშლილია არსიყვარული, არც განზილებების კუზი ადევს, არც ვნების კრუნჩხვით იკუნტება, მონატრება ვერ მოჰკვეთს მუხლებს. კმაყოფილია არსიყვარული, სავსე დიდი უსურვილობით. საკმაოდ მოკლე ფეხები კი აქვს და შორს ვერ წავა, მაგრამ თავისი გრძელი კისრით შორს გახედვა შეუძლია, — და ამის მეტი არც სჭირდება.

ბრძენი არის არსიყვარული. მხოლოდ იმას ლაპარაკობს, რაც საქმეს არგებს — არ მრისხანებს, არ ხოტბიანობს, უგებს, ულხენს, იღებს, უშვებს, უშიშარია. განა იმიტომ, დასაკარგი არ ჰქონდეს თითქოს, სულაც პირიქით. ყველაზე უფრო მომხვეჭელი და მეტავისე იგია, მაგრამ განა მინა დარდობს ხოლმე რამდენ მტკაველს ფარავს თოვლი, ვიდრე გადნება?

არხინია არსიყვარული, უზრუნველი, ულაღატები, და ცხოვრობს დიდხანს, ბედნიერად. მშვენიერად, სათნოდ. სანამ ის, ის, უხეირო, ბრმა, მოცახცახე, შიშველ-ტიტველი, გააგონებს — გვედრები, ამ კომუნიკაციის ჩამომხსენიო.

ზღაპრის ბოლო

მოდით, თავს ნუ მოიშტერებ და ნუ გადანყვეტ, თითქოს იმიტომ მოგნონდე, რომ ან ლამაზი ვარ, ან ჭკვიანი, ან ისეთი ან ასეთი. არა. მოგნონვარ მხოლოდ და მხოლოდ იმიტომ რომ, ეგ დღეც დადგა და — შეგიყვარდი. ხოლო თვითონ ამ სიყვარულის მიზეზების გამოსარკვევად შეგიძლია, უსასრულოდ იხეტილო — მე ვერ დაგიშლი. ი, ბატონო.

მარი ჩხაიძე

თოვდა და ტყეში ვიყავი მკლავები შემით გავივსე და ნელა დავეშვი სახლისკენ ლუმელში დარიჩინიან ვაშლებს ვაცხობდი კარები შევალე კომპის კომპოტი ქვაბიდან გადმოდიოდა სახელოები დავიგრძელე და ნაპირისკენ ჩავაჩოჩე ფანჯრიდან კი ფორთოხლის ხეები ჩანდა თქვენ ასეთი რამეები მოგნონთ სინამდვილეში მე ამ ამბებით ძალიან ვიღვლები თითქოს ყველაფერი ახლა ხდება თავისუფლების მოედანზე ჩავიარეთ მე და ბავშვებმა ამერიკელი ინდიელები საკრავებს ყიდდნენ ბამბუკები ბამბუკები ბამბუკები ტყეში ავედით მე და ჩემი ორივე შვილი ხელში ნაჯახი მეჭირა სამი ბამბუკი მოვჭერი და სამივემ თითო თითო ნამოვიღეთ იატაკზე დავჯექი და დავინყე სათამაშოების გამოთლა ქარი იყო ბავშვებს ქურთუკები არ ეცვა მეტროში ჩავედით ორივემ თავი მომადლო დალილი ვარ გავამხილე მალე მივალთ მიტხრა ილიმ თვალეები დავხუჭე მწყურდა

რალაცნაირი დღე იყო ჯერ ელავდა და არამხოლოდ გარეთ გონება ისე დამეკარგა არ ნავქცეულვარ ფანჯარასთან ვიდექი და ყველაფერმა ერთად წამილო ვხედავდი როგორ ღრღნიდა ეზოში მიყრილ ნივთებს მეზობლის ძაღლი

როგორ აწვიმდა საბანს როგორ დარბოდნენ ოთახში ბავშვები სიცილით და ქუხდა და ქუხდა და ვერ ვიგებდი რომელი ამბავი რომელი ქარი რომელი ხმა უფრო სარწმუნო იყო საყინულე გავალე და ყველაზე ცივი რაც ვიპოვე ხელეებს ვუჭერდი წყალი შენც გინდაო? ახლავე მოგანოღებ მეტქი

თავს იმით ვიმშვიდებდი რომ შესაძლოა ეს მხოლოდ ჩემი წარმოსახვა ყოფილიყო ამაში კი ხშირად ვიყავი მართალი 2500 კვადრატული მინა ფერმერისთვის დიდი გამოწვევა არ უნდა ყოფილიყო მაგრამ მე ფერმერი არ ვიყავი ვიყავი მხოლოდ შთაგონებული და ვისაც ერთხელ მაინც განუცდია შთაგონების ძალა ის ყველაფერს მიხვდება დილის შვიდ საათზე წამოვდექი უკვე ცხელოდა იქვე ემალის ყვითელ თასში ხელები ჩავეყავი და თბილი წყალი სახეზე შევისხი გარეთ ჯერ კიდევ ყველაფერი სველი იყო ცვრიანი კვლებს შორის არხთან ჩამოვჯექი და სათითაოდ დავინყე ფხვიერი მინიდან ბალახების ამოთხრა მხოლოდ მზემ რომ ძალიან დააცხუნა მივხვდი რომ შუადღე მოახლოვდა სახლში შევედი და უზარმაზარ ჭურჭლის გროვას შევავლე თვალი

წყლის დაღვევა მინდოდა და პირდაპირ ონკანიდან დავლიე სადაც ძველი ქუდი ვიპოვე მეზობლის ჭილოფისგან მოქსოვილი რომელიც ერთხელ ვითხოვე და არ დავუბრუნე ველოსიპედი გამოვიყვანე და დავეშვი დაღმართზე საშინლად ცხელოდა მაგრამ უსწრაფესად მივქროდი და თვითონვე ვიყავი ქარი მალაზიაში შევედი და სიგარეტი ვიყიდე ვიფიქრე იქვე მოვწეე მეთქი მაგრამ დღეისათვის ველოსიპედი და თხელი კაბაც საკმარისი იყო ადგილისთვის სადაც ისედაც არაფერი ხდებოდა უბრალოდ მდინარეზე ჩავედი და ცოტა ხანი გავიჩინე

უკვე მერამდენე ღამეა ერთი და იგივე კადრს ვხედავ შუალამისას როგორ შრიალებს სიბნელეში ხეები თუმცა ამ დღეების განმავლობაში თავად მე არც ერთხელ ვყოფილვარ ერთი და იგივე და ამინდებიც შესაბამისად და ტყის შრიალიც. მხოლოდ კადრი ერთი შეხედვით რომ წარმოიდგინოთ ერთი და იგივე ბავშვებს ვაძინებ ხის კიბეებით ვეშვები დაბლა და ტყეს ვუყურებ

მომწონდა თუ არ მომწონდა ამას მნიშვნელობა აღარ ჰქონდა თოვდა და ეზოში გავედი უზარმაზარი მორები დავაგორე დაღმართზე და ნაჯახს გამეტებით ვურტყამდი შებინდებამდე რამდენიმე წამით ადრე ცეცხლი დავანთე. ბოლოს და ბოლოს ამ ყველაფერს იმიტომ კი არ ვაკეთებდი რომ მციოდა. იმ წამს ყველა ღმერთი სხვისი იყო და საერთოდაც გულწრფელი ვიყავი ჩემს სიუხეშეში ცეცხლზე ჩაიდან და დავდი და წყალმა იმდენ ხანს იდულა ვიდრე ორთქლმა სრულად არ დაფარა ფანჯრები დროს გააჩერებ? იცი რა მოსდის ჩაკეტილ წყალს?

რა მშვენიერია არა? გზა უსასრულო ავტობანი როცა იცი რომ იქ ხარ სადაც არასდროს ყოფილხარ და ასევე იქ სადაც არავინ გიცნობს ახლა ვიხსენებ რამდენ ავტოსტოპში ვყოფილვარ მარტო და რამდენ ქუჩაში მარტო და რამდენ ამბავში მარტო და არც ერთი წამით და არასდროს შემშინებია კიდევ უფრო უცნაურია რომ ახლა გაჩერებიდან გაჩერებამდე შესაძლოა მანქანის მსუბუქმა დამუხრუჭებამ ისე დამაფრთხოს მთელი დღე გამყვეს ასეთი ამბავი სევდიანი არაა

სხვანაირად ვერც ფიქრობდა, და რასაც ფიქრობდა მეც მაფიქრებდა ასეთ ადამიანებთან ათი წუთიც ვერ ვჩერდები ამიტომ მეჩქარება მეტქი, სასწრაფოდ დავემშვიდობე დილის შვიდი საათი იყო გავიღვიძე თუ არა სიგარეტის მოსანევედ ჩამოვედი ყველა ფანჯარა გავალე და ვსუნთქავდი სიგრილეს რომლითაც ოთახი რამდენიმე წამში გაივსო მეგობარმა ელის ქოუენის ბიოგრაფიის თავისივე თარგმანი გამომიგზავნა რამდენიმე აბზაცი წავიკითხე მერე იატაკზე დავწექი და თვალეები დავხუჭე და ყველა ფიქრს ვაკვირდებოდი რაც ტრიალებდა ჩემში სანამ ყველამ არ ჩაიარა მე მიყვარს ახალი დილა, წამდვილად ახალი დილა მეტქი და ყურძნის ფორმის პურის ცხობა დავინყე და როცა სურნელმა ბავშვების საძინებლამდე ააღწია ორივეს ფეხის ხმა გავიგე მიყვარს ასეთი ცხოვრება რომელიც არაფერს იხმობს იმის გარდა რაც არის რადგან რაც არის უსასრულოდ ღრმაა და ვრცელი

